

POSTINUMERO-
MURHAT

Tennis- opettaja

PETE SUHONEN

WSOY

Pete Suhonen

TENNISOPETTAJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitos tuesta:
WSOY:n kirjallisuussäätiö ja
Suomen Kirjailijaliitto

© PETE SUHONEN JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48090-8
PAINETTU EU:SSA

*»Tapoin hänet rahan ja naisen takia,
mutta en saanut rahaa enkä naista.
Hienoa vai mitä?»*

– JAMES M. CAIN

Ilta-Sanomat, 21.4.2006

**»Kukkakeisarin» murhaoikeudenkäynnissä
käänne – vaimo raskaana epäillylle**

Kauppaneuvos **Kalle Strandin** murhaoikeudenkäynti sai tiistaina yllätyskäänteen. Tennistähti **Ville Aaltonen** puolustusasianajaja **Kari Lampela** esitti, että murhatun vaimo, **Birgitta Strand**, oli teon aikaan raskaana epäillylle.

Todistajaksi puolustus oli kutsunut Birgitta »Gitta» Strandin. Oikeudelle esitettiin lisäksi ultraäänikuva viiden viikon ikäisestä alkioista sekä lääkärin lausunto.

Ville Aaltonen on aiemmin tunnustanut tappaneensa kauppaneuvoksen, mutta kiistää murhan. Puolustuksen mukaan teosta puuttuu suunnitelmallisuus ja poikkeuksellinen julmuus. »Ville Aaltonen syyllistyi tapoon puolustaakseen syntymätöntä lastaan ja tämän äitiä. Puolustus vetoaa hätävarjelun kaltaiseen tilaan», asianajaja Lampela sanoi oikeudessa.

Kalle Strand löytyi kuolleena Munkkiniemen kodistaan perheriidan päätteeksi helmikuun lopussa. Pian tämän jälkeen Ville Aaltonen pidätettiin epäiltynä murhasta todennäköisin syin. Murha-asetta ei ole löytynyt.

Lain mukaan murhasta tulee tuomita elinkautiseen vankeuteen, mutta tapossa vankeusrangaistus on määräaikainen, kuitenkin vähintään kahdeksan vuotta. Ensikertalainen istuu usein tuomiostaan enintään puolet.

HÄN EI HALUNNUTKAAN POIKAYSTÄVÄKSENI

LOPPUSYKSYLLÄ 2002 jouduin mielentilatutkimukseen Lapinlahden mielisairaalaan. Noina sumuisina viikkoina en katsonut televisiota vaan puita Hietaniemen hautausmaalla. Viimein onnistuin paikallistamaan tammenlatvan, jonka varjossa lepää Julius Ukkonen, melkein kansalliskirjailija. Hänestä piti tulla Mika Waltarin veroinen, mutta hän kuoli luomiskautensa huipulla. Yhden onni, toisen epäonni. Kerroin koko sotkun dokumentaarisessa romaanissani *Naiset kuin muuttolinnut*, jonka julkaisin taiteilijanimelläni Pete Suhonen. Se taitaa olla 2000-luvun kehnoin taiteilijanimi, mutta kustannustoimittajani pitää siitä. Hänen mielestään taitelijanimeni on hilpeä osa kirjallista performanssiani.

Kirjoitin kirjasta aika pätkän Lapinlahdessa, siellä Ukkonenkin oli – omasta tahdostaan tosin – viettänyt aikaansa. En tiedä, onko se sattuma. Voivatko tuollaiset asiat olla sattumia?

Lapinlahdesta minut siirrettiin Sörkkaan, Helsingin vankilaan. Ensin paikkani oli pohjoissiivessä, ikaikaisessa rotankolossa, jossa oli palju jätöksille. Siiven koleasta historiasta muistutti pieni lattianrajan luukku, josta vangeille oli tuikattu hiiliastia.

Kolmen kuukauden ajan luin seinäkirjoituksia, yksinäisten ihmisten hulluja sanoja. Laihduin ja pelkäsin, kunnes minut sijoitettiin 7,5 neliön selliin, jossa oli vajaa neliö ikkunapintaa, mutta hyvä kirjoittaa.

Vaikka Sörkassa istui kaltaisiani pahoja tyyppejä, sain olla rauhassa. En haastanut ketään katseellani, en sekaantunut muiden asioihin, keskityin omiini. Ehkä toimittajataustani suojeli minua, ja vankikollegani, joista suurin osa oli lyhytjännitteisiä narsisteja, kuvittelivat, että minä tai joku tuntemani toimittaja joskus kirjoittaisi heistä. Vitut kirjoittaisin. Nautin heidän suosiostaan ja rehkin kaksi vuotta lisää. Romaani oli valmis.

Naiset kuin muuttolinnut myi hyvin. En tiedä, onko se hyvä kirja ensinkään. Korkea laatu ja hyvä myynti eivät tietenkään ole toisensa pois sulkevia ominaisuuksia, mutta minun tapauksessani niin saattaa olla. Luulen, että lukijani halusivat tirkistellä, astua pääni sisään, vaikka en itsekään tiedä, mitä siellä on. Joskus minusta tuntuu, etten opi tuntemaan itseäni, vaikka kirjoittaisin tuhat kirjaa itsestäni. Haluanko hyvittää syntini? Haluan. Mutta voinko? Kysykää äidiltäni.

Kirjan ilmestyttyä nimeni komeili kolmessa Ilta-Sanomien lööpissä. Minulla on ne kaikki. Lööppejä ei voi ostaa, ne pitää ansaita. Se ei ole oma ajatukseni, vaan Dricka & Skrivan kustantajan, Tobias Hinderin. Äitini taas sanoi, että *Naiset kuin muuttolinnut* on rippikirjani. Olet tunnustanut syntisi ja kärsit rangaistuksen. Mikä riittää

oikeusvaltiolle, riittää myös jumalalle, äitini väittää. Hän oli juuri silloin ottanut erävoiton kilpirauhas-syövästään ja istuin hänen vuoteensa reunalla. Hän hyväili korvalehteäni, ja minun tuli kylmä, mutta yritin ottaa huomioon hänen lääkityksensä. Lääki-tys pitää ottaa aina huomioon.

Keväällä 2006 olin istunut yli kolme vuotta, va-pautumiseni läheni. Lordi oli juuri laulanut kul-taa, ja Suomi luuli saaneensa oman Abban, vaikka hyvän vitsin voi kertoa samalle yleisölle vain ker-ran. Sörnäisten vankila oli valmistunut jo vuonna 1912, ja se oli alituisen korjauksen alla. Yhden hen-gen sellini, johon olin ehtinyt jo kiintyä, joutui re-monttiin. Siihen asti olin selviytynyt loistavasti, mutta nyt taivaanrantaani, jota vapaudeksi kutsuin, oli ilmestynyt valli tummia pilviä. Uudessa sellis-säni oli yksitoista neliötä ja suurempi ikkuna juuri siten kuin vankeinhoitolaitos on sen määrittänyt, mutta siellä oli myös kaksi vuodetta.

Tuon tuostakin katselin peloissani petiä sellini toisella laidalla. Yhden hengen selli on turvapaikka, yhden ihmisen valtakunta. Kahden hengen sellissä toverisi haluaa hallita tilaa yhtä kiihkeästi kuin si-näkin. Ja ehkä myös sinut poikaystäväkseen. Uhka-kuvan homofoobisuus ei tarkoittanut, etteikö se voisi toteutua. Siksi yritin nopeasti muuttua mie-heksi, jonka nöyryyttämällä olisi hintansa, mutta siihen pelkkä 188 sentin varteni ei riittäisi.

Tein viisisataa vatsalihasliikettä ja kaksisataa punnerrusta päivässä. Kävelin jättiläiskävelyä ovelta ikkunalleni ja takaisin. Pohkeeni olivat tulessa aamu

aamun jälkeen, mutta kuukauden kuluttua kävelin varpaillani kuusi minuuttia lepäämättä. Yritin varjonyrkkeilläkin ja minua kadutti, etten ollut ottanut vastaan EM-haastaja Teofilus Ukkosen kutsua Helsingin Boxing Talliin sinä erikoisena kesänä, kun veri virtasi Lauttasaaren merenrantahuoneistoissa. Minun olisi hitto vie sittenkin pitänyt hakea Jyrki Hämäläisen nyrkkeilyhanskat työpisteeltäni *Yötä Päivää* -lehden toimituksesta.

Öisin adrenaliini kohisi suonissani ja nukuin huonommin kuin koskaan. Kongilla utelin, onko kenelläkään tietoa siitä, kuka tulee selliini. Päivät kuluivat ja vapautumiseeni oli enää kuukausi, kun oveni kolahti niin yllättäen auki, että olin paskoa housuihini.

Olin juuri tekemässä vatsarutistuksia, kesäsade ryöppysi kalteroituun ikkunaan ja CD-soittimeni tuuttasi John Coltranea. Levy oli kuuntelukelvoton *Ascension*, jonka heroinin kanssa hippaillut Coltrane oli äänittänyt pari vuotta ennen kuolemaansa. Siinä ei ole ainuttakaan teemaa. Se on kaksifoniaa, joka tekee kenet hyvänsä hulluksi. Grace Slik kuvaili levyä häröksi LSD-tripiksi, mutta minut se sai toimeliaaksi. Se oli Rocky-musiikkiani.

Oviaukossa, vartija takanaan, seisoi kolmikymppinen keskimittainen hoikka mies, jolla oli harmaansiniset silmät, pitkät kultakutrit ja sylissä perushygieniapakkaus. Hän oli yhtä koomisen näköinen kuin komeakin, ja hän oli vienyt kädet korvilleen. Tunnistin hänet heti. Puoli Suomea olisi tunnistanut hänet.

– Mitä helvettiä, Ville »Geru» Aaltonen kysyi ja virnisti.

Mieleni teki hypätä hänen syliinsä. Kaikista rikkolisista kohtalo oli heittänyt koppiini entisen ammattiuurheilijan, vieläpä lajista, jota itse seurasin ja olin jopa harrastanut. Aaltonen oli yksi menestyneimmistä suomalaisista tennisammattilaisista, mikä toisaalta ei ollut kovin paljon. Hän oli voittanut pari haastajakiertueen turnausta, yltänyt Grand Slam -turnaukseen ja keikkunut maailman kahdensadan parhaan pelaajan joukossa vuosikausia. Sadan parhaan joukkoon hän ei koskaan noussut. Aaltonen oli ikuinen lupaus, kymmenkunta vuotta sitten sammunut komeetta, joka oli elättänyt itsensä viime vuodet tennisopettajana. »Gerun tenniskoulu» luki lakanassa Kalastajatorpan tenniskentillä, ja kun suomalaiset kiekko-tähdet Jari Kurrusta Teemu Selänteeseen kisasivat kesäisin Bermuda-kannustaan, Geru oli tietenkin mukana. Lisäansiota hän oli kerännyt julkisuudesta, erityisesti TV-visailuista. Kymppitonnissa hän oli keksinyt kahden kirjaimen vihjeellä oopperan nimen: Tristan ja Isolde. Liikanimensä »Geru» hän oli lunastanut jo teini-ikäisenä. Pitkiin hiuksiin kiristetty permanentti sai hänet näyttämään Vitas Gerulaitisilta, 70- ja 80-luvun tenniksen super-tähdeltä. Yhdennäköisyys ei ollut huomattava, vaan häiritsevä, ainakin niille, jotka tunsivat lainkaan tenniksen historiaa ja sen rämäpäitä.

Oma tennismenneisyyteni oli leivinpaperia. Olin pelannut hetken Espoon tennisseurassa,

osallistunut koululaiskilpailuihinkin, mutta menestystä olin niittänyt vain katsomossa, jossa alkukierroksillakin istuskeli parvi ilkikurisia teini-tyttöjä. Heidän huulikiiltonsa tuoksui Talin tennishallin veralle asti. Aaltonen taas oli päässyt kerran Wimbledonin pääsarjaan, ja Vitas Gerulaitis oli voittanut Grand Slam -turnauksen. Pelaajana en ollut mitään, mutta pelistä ja sen mestareistakin tiesin jotakin.

Tuon ensimmäisen yhteisen iltamme me lojuimme vuoteillamme ja puhuimme tuntikausia tenniksestä. Kuinka tylsä mestari Pete Sampras oli, kuinka lahjakkaita ja ailahtelevia Andre Agassi ja Boris Becker, mihin asti Jarkko Nieminen yltäisi ja sen sellaista. Oli kesäyö ja satoi yhä, ja muistan ne ryöpsähtelevät kuurot ikkunalaudalla, mutta silti minusta tuntui kuin sellissämme olisi paistanut aurinko. Jossain vaiheessa innostuin imitoimaan sänkyjemme välin kapeassa tilassa Veli Paloheimon rystylyöntiä, jonka Mats Wilanderkin muistaa yhä, vaikka on luultavasti yrittänyt unohtaa. Aaltonen ojensi minua, että hän ei ollut mitään Paloheimon rinnalla, joka sentään oli ensimmäinen suomalainen maailman viidenkymmenen parhaan tennispelaajan joukossa.

Minä pidin Aaltosen naurusta. Se oli veto-voimainen, syvä ja käheä. Hän vaikutti kaverilta, jonka mieli ja syli oli avoin jokaiselle. Minusta hän ei udellut. Ehkä hän tiesi jo kaiken tietämisen arvoisen. Minäkin säästin hänet kysymyksiltäni. Tiesin hänen tuomiostaan sen, minkä olin lehdistä

lukenut, kuten kaikki muutkin Sörnäisten lukutaitoiset vangit. Hän oli tappanut miehen sävähdytävällä tavalla, mutta se oli kohdistunut aikuiseen, ja syistä, joita moni saattoi ymmärtääkin. Kukapa mies ei puolustaisi rakastamaansa, raskaana olevaa naista.

Kun emme puhuneet tenniksestä, puhuimme elämästä muurien toisella puolen. Me ajattelimme, ettemme kuuluneet Sörkkaan, että olimme kiven sisällä vain jonkin irvokkaan sattuman oikusta, ja pian elämä jatkuisi sellaisena kuin se on ollut ennen tuomiotamme. Tai parempana. Paljon parempana, Ville taisi ajatella.

Ensimmäisten päivien aikana jokainen Villen tavannut huomasi, että lusimisestaan huolimatta hän oli onnellinen. Se oli vaikuttavaa. Kun Ville nauroi kähisten tai kurtisti auringossa vaalenneita kulumiaan vilkaistessaan taivaalle, muistan ajatelleeni, että hän voisi koska hyvänsä kävellä vankilan muurien läpi hymy huulillaan. Ja joskus öisin, kun en lähestyvän vapauden jännitykseltäni saanut unta, katsoin häntä. Ville nukkui kuin lapsi, selällään, kädet levällään. Häntä kannateltiin, ajattelin.

Ensimmäisen viikon jälkeen hän ilmoitti haluavansa lukea kirjani. Lukiessaan Aaltonen hörähteli punkkansa pohjalta, mutta en ole aivan varma, tekikö hän niin vain saadakseen minut hyvälle tuulelle. Kun heinäkuun aurinko paistoi kuumasti, me riisuimme paitamme ja makasimme kivipihalla kuin hylkeet kalliolla. Katselimme poutapilviä ja lentokoneiden vanoja taivaalla, ja silloinkin me

puhuimme useimmiten tenniksestä, mutta joskus me puhuimme naisistakin. Kerroin hänelle Erikasta (johon hän oli jo kirjassa tutustunut), ja hän kertoi minulle Gitasta, naisesta, jollaista hän ei ollut kuvitellut olevan olemassakaan. Eikä hän malttanut olla höpistemättä Pomosta, syntymättömästä lapsestaan, jota Gitta kantoi. »Viidennellä viikolla tunsin tyypin käteni alla», hän väitti.

Sitten, vain viikkoa ennen vapautumistani, Aal-toselle tapahtui jotain. Hän lopetti puhumisen, val-voi yöt, näykki aamiaistaan, lounasta ja päivällistä hän ei syönyt. Pihalla hän naulitsi katseensa maa-han kuin olisi etsinyt maailman pienintä tennis-palloa, ja muut vangit väistivät häntä syrjäkarein, hiljaisena myötätunnon osoituksena. Kävelin hänen rinnallaan, mutta puhumaan en häntä saanut. Sel-lissä hän makasi vuoteessaan kyljellään, selkä mi-nuun päin, ja välillä hän taisi itkeä, mutta niin hiljaa, etten kuullut kuin niiskautukset.

En halua liioitella, mutta Villen ahdinko järkytti minua, koska olin ehtinyt kiintyä häneen. Päätin hakea hänelle apua ennen vapautumistani, kirjoit-taa »rutinalapun», kuten toivekirjeitä vankilan-johdolle kutsuttiin, mutta en ehtinyt tehdä sitä.

Viimeisenä vankilayönäni säpsähdin hereille. Ville seisoi vuoteeni vieressä kasvot pimeinä, mutta kun hän puhui, erotin hänen valkoiset hampaansa.

– Hei, toimittaja, hän sanoi, ja minä vilkaisin tyhjään ranteeseeni. Kello oli... ehkä kaksi. Ähkäi-sin ja nousin kyynärpäitteni varaan.

– Nykyisin kirjailija. Sain potkut.

– Haluatko kuulla rakkausjutun?

Olin haukottelevinani, vaikka olinkin varma, että saisin vihdoon tietää, mikä häneen oli osunut muutama päivä sitten.

– Sen on parasta olla hyvä, sanoin.

Taas hampaat pimeässä. Ville Aaltonen oli virnistänyt, ensimmäistä kertaa päiviin.

– Siitä voi tulla toinen kirjasi.

– Mitä mieltä olit siitä ensimmäisestä?

– Olisin toiminut samoin, jos olisin osannut. En ole koskaan leikkinyt yksityisetsivää.

– Jokainen toimittaja on hiukan yksityisetsivä, ja jotkut ovat aika paljon. Anna palaa, sanoin ja kola-sin tyynyn selkäni taakse.

Ville heittäytyi omalle vuoteelleen ja henkäisi.

– Gitta on kadonnut. He molemmat ovat.

1

ELOKUUN LOPUSSA seisoin vankilan portilla.

– Yritähän olla, Tumppi sanoi ja heilautti kättään. Hän taisi sanoa niin jokaiselle. Kutsuin häntä hyväksi vanginvartijaksi, koska hänen kanssaan saattoi tehdä diilejä. Kiitokseksi kaikesta jätin hänelle 22-tuumaiseni.

– Älä katso liikaa telkkua, lue vaikka kirja.

Tumppi rypisti otsaansa ja katsoi minua kuin olisi kuullut uuden sivistyssanan, mutta minä kuulin vankilaportin lähes äänettömän naksahduksen. Se oli hieman pelottavaa. Olin sovittanut syntini, enkä ollut maksanut siitä juuri mitään. Olin toki menettänyt työni, mutta kirjani myötä minusta oli tullut melkein kuuluisa. Asemani yhteiskunnassa ei ollut parempi kuin ennen tuomiotani, mutta huomiotaloudessa olin pieni, likainen tähti. Ja aina kun vilkaisin sinistä taivasta, inhosin itseäni hieman.

Sörkasta kävelin Kurviin. Sieltä pääsi jollakin joukkoliikennevälineellä miltei kaikkialle Helsingissä, ja paikalla, johon ei päässyt, ei kai ollut niin väliä. Niillä seuduin sijaitsi myös kioski, josta sai tiskin alta nuuskaa. Nuuskaaminen olikin ainoa hengenvaarallinen tapa, joka oli tarttunut minuun

kiven sisässä. Kuvittelin lopettavani sen tuota pikaa. Avasin oven, lehmänkello kilahti, ja näin tiskin takana myyjän, joka tuijotti pientä televisiota katon rajassa. Nostin katseeni toosaan. Ostoskanavalla myytiin ihmisen rankaan täydellisesti sopeutuvaa petauspatjaa, jota isorintainen nainen sovitti jenkkiänkyönsä. Sitten nainen heittäytyi pikkutopissaan sängylle ja alkoi leikkiä nukkuvaan.

– Herätys, sanoin myyjälle. Kaveri oli tatuoinut itsensä leukaan asti, mutta karkeat kuvatkaan eivät onnistuneet peittämään hänen käsivarsiensa ja kaulansa finnejä, joita steroidit tai muut lihaskasvua kiihittävät rohdot olivat puskeneet pintaan. Hän näytti karikatyyriltä itsestään, jättiläiskabanossilta.

– No, hän kysyi vilkaisuun minun. Pyysin purkin Generalin pussinuuskaa. Myyjä poimi tiskin alta kelmutetun 50 purkin tornin, jollaisia en tiennyt edes olevan, iski sen pöydän reunaan ja pudotti yhden purkeista teatraalisesti paperipussiin, joita oli pino hänen vasemman kätensä ulottuvilla.

– Vitonen. Varo huulisyöpää.

Tuijotin myyjää ihailen. Hän oli tehnyt kaiken laskematta katsettaan televisiosta.

Kävelin koko matkan Albertinkadulle pikkumöykky huulessa ja suurempi vatsassa. Minua jännitti palata kotiini. Olin sanonut vuokralaiseni irti kahta kuu-kautta aiemmin ja nyt pääsisin taas omaani, kaksion kokoiseen yksiöön kaupungin kattojen ylle.

Nousin yhdeksänteen kerrokseen portaita pitkin. Kun avasin oveni, huohotin ponnistuksesta ja

mielenliikutuksesta. Lähes neljässä vuodessa kaltaiseni ihminen kuluu aika lailla, mutta asunto saattaa yllättää. Lattiat kiilsivät, mäntysuopa tuoksui, ja erkkeristäni saatoin nähdä Melkin, meren ja Pihlajasaaren niin puhtaasta ikkunasta, että häkistään livahtanut undulaatti olisi taittanut siihen niskansa. Keittiön pöydällä oli pullo keskihintaista punaviiniä, Carr'sin keksejä, cashewpähkinöitä ja viikunoita, jääkaapissa brietä ja vissyä. Ainakin yksi ihminen maailmassa halusi, että tuntisin itseni tervetulleeksi.

Rakensin itselleni juustolautasen ja nostin maljan äidilleni ja hänen kollegalleen, joka oli osoittautumassa maailman parhaaksi vuokralaiseksi. Olin laihtunut vankilassa yksitoista kiloa, mikä ilahduttaisi äitiäni, joka toisaalta oli jo aloittanut saattelemiseni entisiin mittoihini.

Lasi kädessä kävelin ympäri huoneistoani, sippailin viiniä, ja vasta silloin huomasin postikortin, joka nojasi keittiön työtason kulmassa oliiviöljypulloa vasten. Kortin kannessa oli pari palmua ja sokerinvalkea hiekkaranta, jota suuret kivenlohkareet koristivat. Nielaisin ja otin kortin käteeni. Kirjailija Mikael Kokkonen c/o Anne Kokkonen, Vattuniemenkatu ja niin edespäin, siinä luki. Nimi ja osoite oli kirjoitettu vihreällä kuulakynällä, viesti punaisella.

»Löysin talon ja hyasintit.»

Allekirjoitus oli jonkinlainen E, jonka ylin ja alin sakara miltei koskettivat toisiaan. Sen saattoi tulkita sivulleen kellahtaneeksi sydämeksi. Postileima oli toukokuulta. Los Cabos, Mexico.

Erika.

Näin hänet taas lukemassa Julius Ukkosen päiväkirjaa huultaan hypistellen. Olin kuulevinani jopa sateen, joka silloin hakkasi ikkunalautoihin. Olin rakastanut häntä hyvin yksinkertaisella ja selkeällä tavalla, ja niin ehdoitta, että olin ollut valmis suuren luokan tyhmyyteen. Hän oli yhä tuolla jos-sain, mutta lähes neljän vuoden jälkeenkin hän oli muistanut minut. »Kirjailija», Erika oli kirjoittanut postikorttiini. Hän tiesi unelmani ja hän taisi tietää, että olin kirjoittanut seikkailustani toteen perustuvan romaanin häröllä taiteilijanimelläni. Toden-näköisesti hän oli jopa lukenut kirjani, jossa hänellä oli kohtalokkaan naisen osa. Olihan hän osannut lähettää postikortin äitini osoitteeseen.

Vein sormeani pitkin hänen kirjoitustaan ja huomasin toivovani, että me tapaisimme vielä. Kaadoin itselleni taas lasillisen ja etsin CD-soittimeeni Doorsin *L.A. Woman* -albumin. »Hyacinth House» ei ollut levyn paras raita, ei sinne päinkään, mutta kuuntelin sen muistolleni Erikasta Ikean nitinatisohvallani, ja pian valuin unen rajalle ja olin taas siellä, missä en halunnut. Isäni katseen alla. Kirjoitamassa väärin oikeista asioista. Tekemässä vääriä asioita oikeista syistä.

Oli yö, kun heräsin. Menin suihkuun ja yritin pestä itseni puhtaaksi. Käytin juuriharjaa, rankaisin itseäni veto vedolta, ja kun lopetin, rintakehäni näytti siltä kuin kissa olisi kynsinyt minua. Keitin mutteripannullisen ja katselin muki kädessäni, kun aurinko valaisi Pihlajasaaren rannan. Siinä

seistessäni aloin askarrella sen kanssa, mitä olin kuullut Ville Aaltoselta ja lukenut lehdistä. En keksinyt hyödyllisempääkään ajanvietettä.

61-vuotias kauppaneuvos Kalle Strand oli löytynyt tapettuna Munkkiniemenrannan talonsa yläkertaan johtavien portaiden välitasanteelta, kaulavaltimo auki viillettyinä. Verijälkien perusteella kaulavamman oli aiheutettu yläkerrassa, josta Strand oli kaatunut välitasanteelle päätänsä portaisiin kolaustellen. Ennen arvioitua kuolinaikaa Gitta Strand oli soittanut salarakkaalleen Ville Aaltoselle, kertonut tullessa pahoinpidellyksi ja pyytänyt apua. Sen jälkeen Gitta oli paennut paikalta, eikä Munkkiniemeen rientänyt Ville suostunut katsomaan sivusta, kun hänen lastaan kantavaa naista pahoinpideltiin. Seuraavana päivänä hän käveli Pasilaan ja tunnusti tappaneensa Kalle Strandin riideltään hänen kanssaan. Funkislinna oli ollut tulvillaan Aaltosen dna:ta. End of story. Paitsi ettei ollut. Nyt Gitta, joka odotti lasta, ei ollut saapunut tapaamisiin vankilaan, eikä vastannut soittoihin. »Etsi heidät», Ville oli pyytänyt. Monikkoa hän käytti aseistariisuvan luonnollisesti.

Vaikka en tiennyt omista lapsista, edes tuloillaan olevista, tuon taivaallista, Pomon katoaminen saattoi olla asia, joka Villeä huoletti eniten. Ehkä lapsi oli tarkoitus hänen elämälleen, joka oli siihen asti kulunut keltaisen karvaisen pallon perässä, vailla sen suurempaa täyttymystä.

Yhden aamuyön aikana Aaltonen oli kertonut minulle rakkaustarinan, johon halusin uskoa. Se

alkoi, kun pienehkö, muodokas ja huomattavan huomaavainen nainen oli kävellyt hänen luokseen kauniina kesäpäivänä vuosi sitten. »Opetä minulle tennistä», Gitta oli sanonut. Sitä seuranneessa kolmiodraamassa oli rikas tyranni, hänen herkkä ja kaunis vaimonsa sekä hyväsydäminen mutta tulusieluinen rakastaja: hän itse.

Mitä enemmän mietin tehtävää, sen varmempi olin, että Gitan etsiminen olisi paras näköpiirissäni oleva keino integroitua kunniallisesti osaksi yhteiskuntaa. Voisin tehdä rakkauden teon, lisätä onnea universumiin. Opportunistinen minäni huomautti, että Aaltosen tarinasta, ehkä tutkimuksistanikin, voisi tosiaan olla kirjaksi. Esikoisteokseni oli leimannut minut »pahaksi kirjailijaksi», ehkä minusta voisi tulla myös hyvä. Ehkä voisin pestä itseni ja iloita joskus vielä sinisestä taivaankannesta. Ehkä voisin luopua juuriharjastani.

Istuin keittiöjakkaralle, löin erkkerin ikkunalaudalle lehtiöni ja kirjoitin siihen muutaman nimen ulkomuistista.

Birgitta »Gitta» Strand, 42

Kauppaneuvos Kalle Strandin vaniljanmakuinen vaimo. Tiineenä.

Harriet von Heyden, 48

Aaltosen oppilas. Näyttelijä uransa ehtoossa, seksuaalisesti elämänsä kunnossa. Mies, Hugo, kuollut.

Timo Poppeli

Yksityisetsivä, joka paljasti Aaltosen ja Gitan suhteen Kalle Strandille.

Toni Karlsson, 49

Villen ex-valmentaja, ajokoiraversio Andre Agassista. Kannusti Villeä häviämään rahasta.

Ville oli antanut minulle Gitan valokuvasta värikopion, jonka Tumppi oli hyvää ahneuttaan käynyt ottamassa. »Vähän niin kuin paremman näköinen Jennifer Capriati, vai mitä», Ville oli sanonut ja muistuttanut, että Capriati oli tenniksen ex-teini-tähti, joka oli sotkenut kannabiksella uransa, mutta onnistunut elvyttämään sen uudestaan.

Katsoin kuvaa, jonka Ville kertoi ottaneensa vain päivää ennen murhenäytelmää, ja yritin nähdä enemmän kuin siinä oli. Tummat, olkapäille asti laskeutuvat hiukset kehystivät kasvoja, joissa huomio kiinnittyi suuriin silmiin ja ystävälliseen suuhun. Huulissa saattoi olla pistos botoxia. Nenä oli siro, iho vaikutti auringonkestävältä. Kaulassaan hän kantoi kultaista riipusta, motiivi jäi vaatteen alle. Vaikka Gitan ilme oli jotenkin huvittunut, olin näkevinäni hänen suurissa silmissään alakuloa, jota voisi olla vaikea pyyhkiä pois. Silti, tai ehkä juuri siksi, minun oli helppo kuvitella Villen rakastuneen häneen.

Kalle Strand oli rakentamassa Marbellan huvilalleen tenniskenttää, ja Gitta oli päättänyt yllättää miehensä. Hän halusi salaa oppia pelaamaan, ja Ville oli valikoitunut opettajaksi Harriet von Heydenin suosituksesta. Harrietin ja Aaltosen välillä oli ollut, ei niinkään romanssi, mutta seksiä. Jos olisin ollut ilkeä, olisin voinut kutsua Villeä

Peleistä julmin on rakkaus.

Toimittaja Mikael Kokkonen istuu viimeisiä kuukausiaan vankilassa, kun hän saa sellitoverikseen sympaattisen tennisopettaja Ville Aaltosen. Entinen tennistähti on tuomittu kauppaneuvos Kalle Strandin taposta. Eräänä yönä Aaltonen pyytää Kokkoselta apua. Hänen suuri rakkautensa, kauppaneuvoksen vaimo Gitta, on kadonnut.

Kokkosen tutkimukset vievät hänet Kalastajatorpan tenniskentille, Helsingin saaristoon ja dekadentteihin hienostopiireihin. Pala palalta hahmottuu myös Kalle Strandin henkirikoksen ällistyttävä käsikirjoitus.

Pete Suhosen *Postinumeromurhat*-sarja pureutuu lähi-
menneisyyden Helsinkiin kovaksikeitetyn rikoskirjalisuuden ja film noirin hengessä. Helsingin Munkkiniemeen sijoittuva *Tennisopettaja* on sarjan toinen osa. Juonikuviostaan, kaupunkikuvauksestaan ja huumoristaan kiitetty *Naiset kuin muuttolinnut*, ilmestyi 2021.

	 9 789510 480908	
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-48090-8